

lem, at det var egentlig den almindelige Befolkning, han saa nødig saa i Godsejernes Skove. Det fik man jo et godt Indtryk af gennem den Tale, det ærede Medlem holdt, hvori han skildrede de Rædsler, der foregaar i Skovene, naar Almenheden har Adgang til dem. Ja, det ærede Medlem stillede jo ogsaa forleden her i Tinget mig op i Modsætning til Juristen, min Kollega Justitsministeren, det ærede Medlems Kollega som Jurist, og jeg havde det Indtryk, at han kunde finde sig i, at min Kollega fik Tilladelse til at gaa i Skovene, for han kom fin, let og sart, men den jævne Bonde kommer trampende tungt, vadende i Muld, naturligvis. Det er de gamle Godsejernykker, der endnu ikke er gaaet af det ærede Medlem. Det er saamænd meget muligt, og det er vel ogsaa rimeligt, at mine Forfædre i sin Tid har gjort Hoveriarbejde for det ærede Medlems Forfædre eller disses Kolleger. Vi ved jo godt alle sammen, at den Gang var det ligesom nu, naar det ærede Medlem kun har Haan og Spot tilovers for den jævne Bonde. Det var ogsaa det, hans Forfædre i sin Tid havde tilovers for den jævne Bonde, Haan og Spot ved enhver Lejlighed. Og hvis den jævne Bonde protesterede imod at blive forhaanet og bespottet af Godsejeren, eller han ønskede at faa en Smule mere Plads i Solen eller nyde Naturen mere, end han havde Lov til af Godsejeren, saa var det eneste, han i Virkeligheden opnaede, at faa en Tur paa Træhesten. Og det er saamænd ogsaa muligt, at mine Forfædre mange Gange har faaet en Ride-tur paa Træhesten, fordi Godsejeren i sin Tid har ønsket, at saaledes skulde det være... (*Holstein*: Det er Vælgermødetale!). ... Det ærede Medlem kan være forvisset om, at er der nogen, der holder Vælgermødetaler i dette Ting, er det det ærede Medlem Hr. Holstein. Men det ærede Medlem Hr. Holsteins Haan og Spot overfor den jævne Bonde skræmmer ikke mig mere. Den skræmmer mig ikke, fordi det, der stod bagved, naar Godsejeren i sin Tid havde Haan og Spot tilovers for Bonden, var, at han kunde sætte ham op paa Træhesten. Men Træhesten faar det ærede Medlem aldrig mere tilbage.

A. C. Meyer: Slaget om Naturfredningen har nu varet snart i 3 Dage, akkurat ligesom Slaget ved Leipzig, og der er næsten Fare for, at man ikke bliver færdig i Dag, men jeg for mit Vedkommende skal i hvert Fald ikke gøre Debatten særlig lang. Jeg føler kun Trang til at ripostere til nogle

af de ærede Talere, som har næret Betænkkeligheder eller maaske ogsaa udtalt en afgjort Frygt for og Uvillie imod de foreliggende Lovforslag. Det forbavser mig i øvrigt ikke, at denne Uvillie og Frygt kommer til Orde. Det er jo et Spørgsmaal om Privatejendomsrettens Stilling overfor offentlig Ret, overfor Offentlighedens Interesse. Hvis man skal diskutere Privatejendomsretten, tror jeg, man kort kan sige, at gennem Tiderne har Privatejendomsretten været paa jævnt Tilbagetog, saaledes at hvad man f. Eks. for nogle Hundrede Aar siden ansaa for Privatejendomsret, aldeles ikke opfattes saaledes nu, og hvad man senere hen vil forstaa ved Privatejendomsret, vil rimeligvis ogsaa i nogen Grad indskrænke den. Opfattelse deraf, der har været vor eller vore Fædres. Dette kan naturligvis kun ske under almindeligt Hensyn til det offentliges Vel, og staar vi paa Grundlovens Grund, har vi den Pligt at se saaledes paa Sagen. Men ved disse Lovforslag ønsker man heller ikke paa nogen Maade at gaa de private Ejeres Ret for nær. Gaar man til at ville tage noget, at ville give Offentligheden Adgang til noget, der før kun var forbeholdt dem, der var Ejere eller Brugere, yder man jo Erstatning, og det forekommer mig derfor ikke, at man behøver at drage dette Moment: Privatejendomsretten, saa stærkt frem nu, medmindre man da har gjort sig skyldig — hvad jeg tror, man har — i Misforstaaelser af Lovforslagene og derved er kommet til at fægte mod Vejrmøller.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen omtalte Naturfredningsforeningens Politik og mente, at denne Forening vilde ligesom sætte sig over Rigsdagen, diktere Rigsdagen, hvad den forstaaer ved virkelig gennemført Fredning. Nu er jeg ganske vist selv Medlem af Naturfredningsforeningens Bestyrelse, men jeg og maaske en anden er vistnok de eneste Socialdemokrater, der sidder i denne Forenings Bestyrelse, og vi præger ikke dens — hvad skal vi kalde det — Politik. Der er gode konservative Mænd, der er Folk af alle politiske Meninger, og den Politik, de sammen fører, er kun den ene simple: at ville værne Danmark mod Vandalisme, at ville sikre Befolkningen Adgang til Naturskønhed, at ville bevare, hvad der er af geologiske og naturvidenskabelige Dannelser, for Videnskaben og saaledes opretholde det Land, som vi alle burde føle os som gode Borgere af, og som jeg tror, vi egentlig alle føler os som gode Borgere af. Den Politik,